

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, čj. MSP-691/2016/OSV-OSV/4, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci u něj vedené pod sp. zn. 5 A 1/2017 jinému než místně příslušnému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 1/2017 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 1. 1. 2017 u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, čj. MSP-691/2016-OSV-OSV/4, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. Si 1731/2015, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 4. 12. 2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žadostí se domáhal poskytnutí informace o obsahu celého výroku rozsudku Městského soudu v Praze vyhlášeného dne 27. 11. 2015 v trestní věci sp. zn. 57 T 1/2013.

[2] Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení, které vyústilo v podání projednávané žaloby, rozhodoval jako správní orgán prvního stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví městského soudu.

[3] Žalobce ve vyjádření k návrhu na delegaci uvedl, že ve skutkově a právně obdobných věcech jeho správních žalob, v nichž rovněž jako správní orgán prvního stupně rozhodoval Městský soud v Praze, byly všechny tyto věci v minulosti Nejvyšším správním soudem přikázány k projednání Krajskému soudu v Praze z důvodu vyloučení všech soudců Městského soudu v Praze. Namátkou žalobce poukázal na některá taková usnesení zdejšího soudu. Žalobce se proto domníval, že tato skutečnost je podle ustálené judikatury

Nejvyššího správního soudu důvodem pro vyloučení všech soudců správního úseku městského soudu a pro přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 s. ř. s. Jako nejvhodnější se žalobci jevílo přikázání věci Krajskému soudu v Praze, v jehož obvodu bydlí žalobce a zároveň zde má sídlo žalovaný. Žalobce proto navrhl, aby byla věc přikázána Krajskému soudu v Praze.

[4] Žalovaný se ztotožnil s názorem městského soudu a navrhl, aby byla věc s ohledem na procesní ekonomii přikázána Krajskému soudu v Praze, jakožto soudu místně nejbližšímu žalobci i žalovanému.

[5] Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[6] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Toto ustanovení upravuje případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

[7] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[8] Pátý senát Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázal na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ve věci, v níž v prvním stupni rozhodoval Městský soud v Praze.

[9] Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožňuje. K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 – 70. Na zaujatém právním názoru uvedeném v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud setrvává. Tento názor plyne z obecné právní zásady „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti, a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

[10] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. je důvodný, a proto přikazuje věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je soudem nejbližším sídlu (bydlišti) účastníků řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. března 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu